

Πώς να αναγνωρίσετε έναν πόλεμο όταν τον βλέπετε

Σχετικά με τον πόλεμο χαμηλής έντασης του τουρκικού φασισμού κατά των απελευθερωμένων περιοχών στο Κουρδιστάν

Πώς να αναγνωρίσετε έναν πόλεμο όταν τον βλέπετε

Σχετικά με τον πόλεμο χαμηλής έντασης του τουρκικού φασισμού κατά των απελευθερωμένων περιοχών στο Κουρδιστάν (Rojava, Qandîl, Şengal...)

Πώς να αναγνωρίσετε έναν πόλεμο όταν τον βλέπετε

I. Εισαγωγή

Από την «ανακωχή» της 17ης Οκτωβρίου 2019 και το τέλος της "συμβατικής" στρατιωτικής επίθεσης των τουρκικών δυνάμεων κατά της Ροζάβα, ο πόλεμος εναντίον των Κούρδων στην Τουρκία, τη Συρία και το Ιράκ δεν σταμάτησε ποτέ. Πήρε μια νέα μορφή που συνδυάζει τρεις μορφές πολέμου που θεωρητικοποίησαν οι στρατηγικοί αναλυτές: πόλεμος χαμηλής έντασης, υβριδικός πόλεμος και σύνθετος πόλεμος. Οι κλασικές στρατιωτικές δράσεις ήταν περιορισμένες και συμπληρώθηκαν από μια ποικιλία εχθρικών ενεργειών. Αυτές περιλαμβάνουν στοχευμένες επιθέσεις, πυρπόληση καλλιεργειών, στερευμένους βομβαρδισμούς με Drone, επιθέσεις από δυνάμεις αντιπροσώπων (proxy forces), πρόκληση μαζικών φυγών κ.λπ. Σε έξι εβδομάδες «εκεχειρίας» μετά τις 17 Οκτωβρίου 2019, οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις πραγματοποίησαν 143 επιθέσεις σε αγροτικές περιοχές στη Ροζάβα, 42 βομβιστικές επιθέσεις, έριξαν 147 βόμβες μεσαίου μεγέθους και όλμους πυροβολικού. Έκαναν επιδρομές σε 88 τοποθεσίες, σκότωσαν εκατοντάδες ανθρώπους και εκτόπισαν 64.000 ανθρώπους.

Όχι μόνο για τα μέσα ενημέρωσης, αλλά και μέσα στο κίνημα της Ροζάβα, το αίσθημα που επικρατούσε ήταν ότι ο πόλεμος είχε «ανασταλεί». Η Ροζάβα δεν είναι πια στην επικαιρότητα, το πολύ το κίνημα αλληλεγγύης το αμφισβητεί και προετοιμάζεται για τον «Μεγάλο Πόλεμο», τη «μεγάλη» επίθεση των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων εναντίον της Ροζάβας.

Η μελέτη που παρουσιάζεται εδώ αναλύει τις εχθρικές ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν κατά τους μήνες της «κατάπαυσης του πυρός» προς το τέλος του 2019 από την Τουρκία και τους αντιπροσώπους της εναντίον της Ροζάβα. Αυτή η ανάλυση είναι σημαντική επειδή δεν είναι μεμονωμένες περιπτώσεις αλλά συστατικά μιας καλά μελετημένης και προγραμματισμένης στρατηγικής. Αυτό δεν αφορά μόνο τη Ροζάβα, αλλά, όπως θα δούμε, επίσης και άλλες απελευθερωμένες περιοχές του

Κουρδιστάν (όπως τα Όρη Καντίλ στο Ιράκ) ή χώροι όπου το απελευθερωτικό κίνημα κάνει εφικτή την απελευθέρωση και την αυτοοργάνωση του λαού (το στρατόπεδο προσφύγων Μαχμούρ, την περιοχή των Γεζίντι Σενγκάλ στο Ιράκ κ.λπ.). Αυτή η μορφή πολέμου μπορεί να συνεχιστεί και είναι μια θανατηφόρα απειλή για τις απελευθερωμένες περιοχές του Κουρδιστάν. Το κίνημα αλληλεγγύης πρέπει να κατανοήσει αυτήν την απειλή και να μάθει να ανταποκρίνεται σε αυτήν.

II. Η αλλαγή στρατηγικής

Δεν είναι σαφές γιατί η Τουρκία παρεκκλίνει το 2019 από την στρατηγική του ανοιχτού πολέμου (με άμεση και μαζική παρέμβαση του τουρκικού στρατού και της αεροπορίας) σε ένα πόλεμο και μια στρατηγική χαμηλής έντασης. Η εκτίμηση είναι πως η διεθνής πολιτική μπορεί να είχε κάποια επιρροή. Η αντίσταση του Σερεκανίγιε τον Οκτώβριο του 2019, η οποία έδειξε ότι οι SDF ήταν καλύτερα προετοιμασμένες από ό, τι κατά τη διάρκεια της μάχης του Αφρίν (Ιανουάριος έως Μάρτιος 2018), μπορεί επίσης να επηρέασε την αλλαγή στρατηγικής.

Ο πόλεμος [2020] που διεξάγεται σήμερα από την Τουρκία εναντίον της Ροζάβα συνδυάζει τρία χαρακτηριστικά:

- Είναι ένας πόλεμος «χαμηλής έντασης» δηλαδή η Τουρκία δεν χρησιμοποιεί όλη την στρατιωτική ισχύ της.
- Είναι ένας πόλεμος δια αντιπροσώπων: Η Τουρκία δρα περισσότερο μέσω μισθοφόρων παρά με τα δικά της στρατεύματα.
- Είναι ένας «υβριδικός» πόλεμος: η Τουρκία συνδυάζει συμβατικά και μη συμβατικά μέσα και πολιτική, οικονομική και στρατιωτική δράση (για παράδειγμα, η χρηματοδότηση ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού μπορεί να είναι ένα στρατηγικό στοιχείο). Ο υβριδικός πόλεμος πραγματοποιείται τόσο στα συμβατικά πεδία μάχης όσο και στους πληθυσμούς στις ζώνες των συγκρούσεων και στη διεθνή κοινότητα. Σχεδόν όλοι οι αντεπαναστατικοί πόλεμοι είναι υβριδικοί πόλεμοι.

Πριν συζητήσουμε τις διάφορες πτυχές αυτής της νέας μορφής πολέμου κατά των απελευθερωμένων περιοχών του Κουρδιστάν (κυρίως

κατά της Ροζάβα και των βουνών του Καντίλ), πρέπει να σημειωθεί ότι πολλά από τα χαρακτηριστικά αυτού του νέου πολέμου, υπήρχαν πριν από την «κατάπαυση του πυρός» του Οκτωβρίου του 2019. Η Τουρκία πάντα χρησιμοποιούσε μισθοφόρους και αντισυμβατικά μέσα. Αυτό που χαρακτηρίζει τη νέα φάση είναι οι μέθοδοι της που ήταν συμπληρωματικές και τώρα έγιναν στρατηγικές.

III. Οι μέθοδοι πολέμου της Τουρκίας

1. Η χρήση αντιπροσώπων

Οι αντιπρόσωποι είναι πιο οικονομικοί (δηλαδή φθηνότεροι) και πολιτικά λιγότερο επικίνδυνοι. Δεν είναι πάντοτε 100% ελεγχόμενοι (ορισμένα εγκλήματα πολέμου που διαπράττονται από αυτούς μπορεί να είναι μερικώς σχεδιασμένα και υπολογισμένα από την τουρκική πολιτική, άλλα μπορεί και απλά να είναι πρωτοβουλίες αντιπροσώπων).

Τρεις τύποι αντιπροσώπων είναι διακριτοί: Οι άμεσοι (ομάδες που εξαρτώνται άμεσα από την Τουρκία, όπως η πολιτοφυλακή Jaysh al-Sharqiya του Ελεύθερου Συριακού Στρατού FSA). Οι μισθοφόροι (όπως η ταξιαρχία Σουλτάνος Μουράτ, η οποία εξαρτάται τόσο πολύ από το τουρκικό κράτος που τον Ιανουάριο του 2020 τους έστειλε στη Λιβύη για να υπερασπιστούν τα εκεί συμφέροντά της) και οι παρατάξεις με πολιτική αυτονομία, αλλά των οποίων τα συμφέροντα συμπίπτουν με εκείνα της Τουρκίας (και που λαμβάνουν βοήθεια από την Τουρκία), όπως το Ισλαμικό κράτος.

2. Κλασικές στρατιωτικές επιθέσεις

Οι κλασικές στρατιωτικές επιθέσεις συνεχίζονται. Αρκετά σπάνια για να δώσουν την εντύπωση ότι είναι εξαιρέσεις ή ατυχήματα, αλλά αρκετά αποτελεσματικές ώστε να πετυχαίνουν την στρατηγική αποδυνάμωση της γενικότερης προοδευτικής αντίστασης. Οι μεγαλύτερες από αυτές τις επιχειρήσεις συνδυάζουν αεροπορικές επιθέσεις, επιθέσεις εδάφους και επιθέσεις με ελικόπτερα.

Στο Ιρακινό Κουρδιστάν, ο τουρκικός στρατός πραγματοποίησε αρκετές μεγάλες επιχειρήσεις στα τέλη της δεκαετίας του 1990:

Επιχείρηση «Steel» από τον Μάρτιο έως τον Μάιο 1995, Επιχείρηση «Hammer» από το Μάιο έως τον Ιούλιο του 1997, επιχείρηση «Dawn» από το Σεπτέμβριο έως τον Οκτώβριο του 1997, επιχείρηση «Sun» το 2008. Ωστόσο, από τις 28 Μαΐου 2019, βρίσκεται σε εξέλιξη μια επιχείρηση η οποία λαμβάνει χώρα για αρκετά μεγαλύτερες περιόδους και με διαφορετική ένταση, με το όνομα «Claw». Αυτές οι συνδυασμένες επιχειρήσεις (βομβαρδισμός και επίγεια επίθεση) συνεχίστηκαν στην περιοχή φέτος [2020].

3. Δημογραφική αλλαγή

Στόχος ήταν να προκληθούν μετακινήσεις πληθυσμών σύμφωνα με τα στρατηγικά συμφέροντα της Τουρκίας. Αυτές οι μετακινήσεις πραγματοποιούνται σε δύο στάδια:

- Πρώτο, εκτοπισμός του τοπικού πληθυσμού. Η έξοδος των Ασσύριων Χριστιανών στη Συρία προκλήθηκε από ένα συνδυασμό παρενόχλησης, απειλών, τρόμου (π.χ. εικόνες κρατουμένων που σταυρώθηκαν από παραστρατιωτικούς του FSA).
- Στη συνέχεια, στις περιοχές που κατελήφθησαν από τις τουρκικές δυνάμεις επανατοποθετήθηκαν Σύριοι Σουνίτες και Άραβες πρόσφυγες σε στρατηγικές περιοχές. Μετά την τουρκική επίθεση τον Ιανουάριο του 2018, 140.000 άνθρωποι έφυγαν από το Αφρίν για να βρουν καταφύγιο στα άλλα καντόνια της Ροζάβα. Η Τουρκία εγκατέστησε στη συνέχεια περισσότερους από 160.000 Άραβες Σουνίτες στο καντόνι του Αφρίν. Αυτοί προέρχονταν από τη Ghuta,, το Idlib και άλλες περιοχές που το Συριακό καθεστώς είχε ανακαταλάβει από τους Ισλαμιστές. Με αυτόν τον τρόπο, η Τουρκία άλλαξε μεθοδικά και συστηματικά τη δημογραφική δομή της περιοχής για να εξαλείψει την Κουρδική παρουσία. Η πλειοψηφία αυτών των εποίκων είναι εθελοντές, οικογένειες εκτοπισμένων ή πρόσφυγες που έχουν χάσει τα πάντα. Τους προσφέρεται μια προοπτική στη νέα περιοχή, τους δίνεται γη και σπίτια τα οποία χρηματοδοτούνται από την Τουρκία αλλά και από

γερμανικές τράπεζες και ΜΚΟ. Άλλοι Σύριοι πρόσφυγες αναγκάστηκαν να μετακινηθούν εκεί και τους δόθηκε ο ρόλος των εποίκων. Για παράδειγμα, αναγκάστηκαν να υπογράψουν έγγραφα στα Τουρκικά τα οποία δεν καταλάβαιναν.

4. Επιθέσεις στην οικονομία στις μη κατεχόμενες περιοχές

Σε αυτές τις περιοχές, η οικονομία γίνεται συστηματικά στο στόχαστρο. Στόχος είναι να αποδυναμωθεί υλικά και ηθικά η δυνατότητα αντίστασης και να προκληθούν αντιφάσεις μέσα στην κοινωνία καθιστώντας τη ζωή δύσκολη για τους ανθρώπους. Επίσης διακρίνουμε τα εξής:

- Άμεσες επιθέσεις όπως το κάψιμο των σιτηρών στη Ροζάβα τον Μάιο του 2019: οι πυρκαγιές κάποιες φορές προκλήθηκαν από το Ισλαμικό Κράτος, το οποίο ανέλαβε και την ευθύνη γι' αυτές, και κάποιες φορές τις φωτιές έβαλε το Τουρκικό πυροβολικό.
- Ο αποκλεισμός (εμπάργκο) όπως αυτός που απομονώνει τη Ροζάβα από το Ιρακινό Κουρδιστάν, ένας αποκλεισμός που δημιουργήθηκε από τις δυνάμεις της Κουρδικής περιφερειακής κυβέρνησης της φυλής του Barzani, η οποία συνδέεται στενά με τα Τουρκικά συμφέροντα. Από το καλοκαίρι του 2020, οι επιπτώσεις αυτού του αποκλεισμού ενισχύθηκαν από τις κυρώσεις των ΗΠΑ κατά του Άσαντ και το βέτο της Ρωσίας στον ΟΗΕ για ανοικτές συνοριακές διαβάσεις.

5. Επιθέσεις στην οικονομία των κατεχόμενων περιοχών

Η καταστροφή πραγματοποιείται και στα κατεχόμενα εδάφη και έχει δύο στόχους, ανάλογα με την περιοχή:

- Ένας στόχος είναι να καταστούν αδύνατες οι συνθήκες διαβίωσης στις περιοχές που διαχειρίζονται οι αυτόνομες περιφερειακές αρχές. Αυτό θα συμβάλει στη μείωση του πληθυσμού των περιοχών. Για παράδειγμα, στις 5 Δεκεμβρίου 2019 ένα κομβίο Τούρκων στρατιωτών διέλυσε τους υποσταθμούς Mabruka και al-Bawab, το οποίο οδήγησε στην κατάρρευση της προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας στην περιοχή.

- Στόχος της Τουρκίας είναι να αποτρέψει την οικονομική αυτονομία των κατεχόμενων εδαφών, προκειμένου οι πληθυσμιακές ομάδες να εξαρτώνται από την οικονομική ανταλλαγή με την κατοχική δύναμη. Στο Αφρίν, οι μισθοφόροι ξεριζώνουν τα ελαιόδεντρα, την κύρια πηγή εισοδήματος των κατοίκων. Επωφελήθηκαν αμέσως από αυτή την επιχείρηση επειδή από τώρα και στο εξής οι ελιές και το λάδι εισάγονται από την Τουρκία. Με αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνουν την οικονομική εξάρτηση της περιοχής από την Τουρκία.

Αυτή η διαδικασία εφαρμόστηκε ήδη από τους συμμάχους της Τουρκίας στο Χαλέπι: Πριν από τον εμφύλιο πόλεμο, ένας από τους στόχους της τοπικής πολιτικής στο Χαλέπι ήταν να οικοδομηθεί μια οικονομία όσο το δυνατόν πιο ανεξάρτητη. Για να επιτευχθεί αυτό, οι δημόσιες επενδύσεις συνδυάστηκαν με αυστηρούς ελέγχους των εισαγωγών. Με αυτή τη στρατηγική η πόλη εξελίχθηκε σε κέντρο της κλωστοϋφαντουργίας στη Συρία. Κατά τη διάρκεια του πολέμου μέχρι την ανακατάληψη της πόλης από τα Συριακά κυβερνητικά στρατεύματα, οι Ισλαμιστές που συμμάχησαν με την Τουρκία διέλυσαν τη βιομηχανία για να ανοίξουν τη Συριακή αγορά στα τουρκικά προϊόντα.

6. Έλεγχος στρατηγικών σημείων

Ο πόλεμος χαμηλής έντασης που διεξάγει ο Τουρκικός στρατός εναντίον των απελευθερωμένων Ιρακινών περιοχών του Κουρδιστάν δεν εκδηλώνεται μόνο με βομβαρδισμούς (συμπεριλαμβανομένων και χημικών όπλων) και επιδρομές από κομάντος κατά των βουνών του Καντίλ, αλλά και με τη δημιουργία πολυάριθμων βάσεων για να περικυκλώσουν και να στραγγαλίσουν τις απελευθερωμένες περιοχές. Η πρώτη από αυτές τις βάσεις εγκαταστάθηκε το 1997. Την εποχή εκείνη, εκατοντάδες Κούρδοι διαδηλωτές διαμαρτυρήθηκαν κατά των στρατιωτικών βάσεων και των βομβιστικών επιθέσεων. Άοπλοι επιτέθηκαν στη βάση Shiladze (Επαρχία Duhok) και έβαλαν φωτιά σε στρατιωτικά οχήματα. Μέχρι τον Ιούνιο του 2018, υπήρχαν ήδη 13 μεγάλες Τουρκικές βάσεις στην περιοχή του Καντίλ, καθώς και αρκετά μικρά περιφερειακά φυλάκια .

7. Επιθέσεις στο μέτωπο της Τεχνολογίας Πληροφοριών (IT)

Η Τουρκία επιτίθεται επίσης στο Κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα στον τομέα της πληροφορικής. Αυτές οι επιθέσεις κατά της επικοινωνίας μπορούν να διακριθούν από τη φύση τους (επιθέσεις hardware ή επιθέσεις πληροφορικής) και από τον στόχο τους (επικοινωνία πεδίου ή ειδησεογραφικά μέσα που επικοινωνούν με τον έξω κόσμο). Ένα παράδειγμα είναι η επίθεση στο Twitter πριν από τις Τουρκικές επιθέσεις της 9ης Οκτωβρίου 2019, όταν δημιουργήθηκε ένας μεγάλος αριθμός λογαριασμών Twitter για να σταλεί φιλοτουρκική προπαγάνδα στη σφαίρα του Twitter (Twittersphere).

8. Τρομοκρατία και στοχευμένες δολοφονίες

Οι τρομοκρατικές επιθέσεις και οι στοχευμένες δολοφονίες αποτελούν επίσης μέρος του ρεπερτορίου του Τουρκικού κράτους. Οι παλιότερες επιθέσεις είναι πολύ πιθανό να πραγματοποιήθηκαν από μισθοφόρους, για παράδειγμα στις 11 Νοεμβρίου 2019, όταν τρεις ταυτόχρονες εκρήξεις στο Qamişlo, μια πόλη με την πλειοψηφία των κατοίκων να είναι Κούρδοι, σκότωσαν έξι ανθρώπους και τραυμάτισαν 42. Το Τουρκικό κράτος, ωστόσο, είναι άμεσα υπεύθυνο για τις στοχευμένες δολοφονίες. Έτσι, η Τουρκική μυστική υπηρεσία MIT δολοφόνησε το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του MLKP και ηγέτη του MLKP-Rojava Bayram Namaz (Baran Serhat) με βόμβα στο αυτοκίνητό του στις 23 Μαρτίου 2019.

Αυτή η κατηγορία μπορεί να συμπληρωθεί με τις στρατιωτικές βομβιστικές επιθέσεις, των οποίων κύριος στόχος είναι να τρομοκρατήσει τους ανθρώπους και να τους εκτοπίσει. Σε αυτές περιλαμβάνεται ο στρατιωτικός βομβαρδισμός της αγοράς στο Tel Rifat στις 2 Δεκεμβρίου 2019, ο οποίος είχε στόχο τους ανθρώπους που είχαν φύγει από το Αφρίν και πήγαιναν στη Ροζάβα. Αυτός ο βομβαρδισμός σκότωσε δέκα πολίτες, συμπεριλαμβανομένων οκτώ παιδιών.

Η τρομοκράτηση είναι κανόνας στα κατεχόμενα εδάφη: απαγωγές, δολοφονίες, βιασμοί και λεηλασίες είναι συνήθεις φαινόμενα για τον πληθυσμό του Αφρίν και του Serêkaniyê.

9. Οικονομικές επενδύσεις και επενδύσεις σε υποδομές

Όπως κάθε πόλεμος, έτσι και ο σύνθετος πόλεμος στοχεύει την ειρήνη, αλλά ειρήνη μιας πολιτικής κατάστασης που έχει μετασηματιστεί. Οι οικονομικές επενδύσεις και οι επενδύσεις σε υποδομές, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως «αναπτυξιακά προγράμματα», εμπίπτουν σε αυτό το πλαίσιο: υπάρχουν «νέες πόλεις», σχολεία και δρόμοι, επιδοτήσεις για τις ΜΚΟ και τις τοπικές ενώσεις τους κλπ. Η Τουρκία έχει ήδη εφαρμόσει αυτή την πολιτική στο Βόρειο Κουρδιστάν (Νοτιοανατολικά της Τουρκίας). Ολόκληρα τμήματα της περιοχής Sûr, το ιστορικό κέντρο του Ντιγαρμπάκιρ, κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε μετά την κατάργηση της αυτονομίας. Το 2015, 6.000 οικογένειες Κούρδων εκδιώχθηκαν και δεν τους επιτρέπεται να επιστρέψουν. Τον Μάρτιο του 2016 το δημοτικό Συμβούλιο απολύθηκε, το τουρκικό κράτος δημιούργησε έτσι τη δυνατότητα απαλλοτρίωσης της ιδιωτικής γης. 6.292 διαμερίσματα, δημοτικά δημόσια κτίρια και η χριστιανική πολιτιστική κληρονομιά αφαιρέθηκαν από τον τοπικό πληθυσμό.

10. Πολιτικές και ιδεολογικές συμμαχίες

Για να οικοδομήσουν την «ειρήνη» τους, οι δυνάμεις κατοχής πρέπει να είναι σε θέση να βασίζονται σε ένα δίκτυο συνεργατών. Το δίκτυο αυτό αποκτάται μέσω συμπαιγνίας συμφερόντων, άμεσης διαφθοράς ή ιδεολογικής συγγένειας. Προφανώς, ειδικότερα οι αντιδραστικές και πατριαρχικές δυνάμεις είναι δυνητικά μέρος αυτού του δικτύου. Στη Συρία, για την Τουρκία οι συνεργάτες της είναι οι Ισλαμιστικές δυνάμεις αλλά και οι φεουδαρχικές φυλετικές δομές. Όπως στο Ιράκ το KDP της φυλής του Barzani.

11. Προπαγάνδα

Η προπαγάνδα αποτελεί βασικό στοιχείο αυτού του πολέμου, ο οποίος δεν θέλει να εμφανίζεται ως τέτοιος. Η προπαγανδιστική δράση είναι άμεση (μέσω καναλιών που συνδέονται ανοιχτά με την Τουρκία και τους

συμμάχους της) ή έμμεση (μέσω προφανώς ουδέτερων μέσων ενημέρωσης). Από τη μία πλευρά, διαδίδονται ειδικά επιλεγμένες πληροφορίες. Από την άλλη πλευρά, η παραπληροφόρηση διαδραματίζει σημαντικό ρόλο, διαδίδοντας ψευδείς κατηγορίες, άμεσα ψέματα και καλά ερευνημένες και αξιόπιστες φήμες. Αυτά απευθύνονται στα μέσα ενημέρωσης, τις πολιτικές δυνάμεις και τις ευρωπαϊκές ΜΚΟ. Μερικά παραδείγματα είναι:

- Προβοκάτσιες και επιχειρήσεις «false flag» δηλ εγκλήματα που διαπράττονται από τις Τουρκικές δυνάμεις ή συμμάχους της, αποδίδονται στις Κουρδικές δυνάμεις.
- Σκηνοθετημένες ανθρωπιστικές επιχειρήσεις που παρουσιάζουν την Τουρκική κατοχή ως ευεργετική για τον πληθυσμό.

12. Νόμιμα «αντιτρομοκρατικά» προϊόντα

Ένα από τα μεγάλα πλεονεκτήματα του κατακτητή αυτού του πολέμου χαμηλής έντασης είναι ότι μπορεί να παρουσιαστεί ως αστυνομική αντί για πολεμική δύναμη. Σε νομικό επίπεδο, αυτό στερεί την καταφυγή στα προστατευτικά μέτρα του στρατιωτικού νόμου. Η κατοχική δύναμη μπορεί επίσης να επικαλεστεί τον αντιτρομοκρατικό νόμο σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, ιδίως με αναφορά σε διεθνείς συμφωνίες για «κατάπαυση του πυρός», προκειμένου να στιγματίσει τις ενέργειες της αντίστασης. Με αυτόν τον τρόπο, η Τουρκία διασφαλίζει ότι οι ΗΠΑ και οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις θα καταδικάσουν τις δυνάμεις αντίστασης. Τα μέλη των δυνάμεων αντίστασης απειλούνται επίσης με την άρνηση ή την απόσυρση της ιδιότητας του πολιτικού πρόσφυγα. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε έκδοση στην Τουρκία ή φυλάκιση στην Ευρώπη.

13. Στρατηγικά μέτρα σε βάθος

Ο Τουρκικός πόλεμος δεν περιορίζεται στο Κουρδιστάν. Εξαπλώνεται παντού όπου το κίνημα για την Κουρδική εθνική απελευθέρωση έχει δυνάμεις και συμμάχους και στις γειτονικές περιοχές του Κουρδιστάν. Υπό αυτή την έννοια, οι πράκτορες της Τουρκίας προσπαθούν να απομονώσουν το κίνημα αλληλεγγύης στην Ευρώπη και αλλού μέσα από

εκστρατείες δια του Τύπου και πιέσεις για την ποινικοποίηση των Κουρδικών οργανώσεων ή εκείνων της Τουρκικής επαναστατικής Αριστεράς κλπ.

IV. Ιστορικά προηγούμενα

Η Τουρκία δεν εφηύρε τη στρατηγική του πολέμου χαμηλής έντασης εναντίον των απελευθερωμένων λαών. Αυτή η στρατηγική χρησιμοποιήθηκε από διάφορες κυριαρχικές δυνάμεις για να αποδυναμωθεί μια απελευθερωμένη χώρα σε σχέση με μια κλασική εισβολή ή ως στρατηγική «δεύτερης επιλογής» μετά την αποτυχία μιας εισβολής.

Θα δώσουμε δύο παραδείγματα:

Κούβα: Οι ΗΠΑ άσκησαν το ίδιο μείγμα οικονομικού σαμποτάζ, δολοφονιών και διάδοσης φημών. Στις αρχές του 1960, για παράδειγμα, 300.000 τόνοι ζαχαροκάλαμου κάηκαν σε διάφορα μέρη της χώρας. Υποστηρικτές της επανάστασης δολοφονήθηκαν σκόπιμα, ειδικά καταρτισμένοι εργαζόμενοι στον τομέα υπαίθρου. Τον Δεκέμβριο του 1960, διαδόθηκαν συστηματικά φήμες από τη CIA και την εκκλησία ότι ο Φιντέλ Κάστρο ήθελε να στείλει νέους ανθρώπους σε στρατόπεδα στην ΕΣΣΔ για κατήχηση. Αυτό προκάλεσε πανικό στις οικογένειες, γεγονός που οδήγησε στη μεταφορά 14.000 παιδιών στις ΗΠΑ από Κουβανούς εξόριστους. Σύμφωνα με εκτιμήσεις της Κούβας, ο πόλεμος χαμηλής έντασης προκάλεσε 3.478 θανάτους, 2.099 περιπτώσεις εφόρου ζωής αναπηρίας και συνολικά 181.1 δισεκατομμύρια δολάρια σε υλικές ζημιές.

Μοζαμβίκη: μετά την απελευθέρωση της χώρας από την Πορτογαλική αποικιακή εξουσία το 1975, η Νότια Αφρική ξεκίνησε έναν πόλεμο χαμηλής έντασης εναντίον της χώρας. Ο λόγος για αυτό ήταν ότι η Νότια Αφρική φοβόταν ότι η χώρα θα χρησίμευε ως βάση για τα κινήματα κατά του απαρτχάιντ. Με το ReNaMo, η Νότια Αφρική και η Ροδεσία διατήρησαν μια παρακρατική δύναμη που σκότωσε σχεδόν ένα εκατομμύριο ανθρώπους και κατέστρεψε τη Μοζαμβίκη σε δεκαπέντε χρόνια. Μια συνέπεια αυτού ήταν ότι μέχρι το 1986 είχε γίνει η φτωχότερη χώρα στον κόσμο.

Θα μπορούσαν να αναφερθούν και άλλα παραδείγματα όπως η Νικαράγουα. Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οι επιπτώσεις

αυτών των πολέμων χαμηλής έντασης αντισταθμίστηκαν κάπως μέσω παρεμβάσεων από την ΕΣΣΔ ή την Κίνα. Παρ' όλα αυτά, αυτοί οι πόλεμοι είχαν ισχυρό αντίκτυπο στις κοινωνίες που στόχευαν. Από τη μία πλευρά, άμεσα μέσω των θανάτων και της καταστροφής, και από την άλλη πλευρά έμμεσα, με τη δέσμευση πόρων για την οικοδόμηση και την αναπαραγωγή της κοινωνίας.

V. Το Ισραηλινό μοντέλο

Οι δυνάμεις που αντιμετωπίζουν έναν ή περισσότερους λαούς εχθρικούς προς την κυριαρχία τους έχουν υιοθετήσει αυτή τη στρατηγική πολέμου χαμηλής έντασης αντί για τη συνολική γενοκτονία. Έχουμε δει τις αρχές αυτού του τύπου πολέμου – ένας πόλεμος που προσποιείται ότι δεν είναι πόλεμος- από τις ρεπουμπλικανικές περιοχές του Μπέλφαστ μέχρι τους Μπαντουστάνους (Bantustans) στη Νότια Αφρική. Είναι επίσης η στρατηγική που χρησιμοποιεί το Ισραήλ εναντίον των Παλαιστινίων. Οι Παλαιστίνιοι κλασματοποιούνται (ΣΤΜ: η γνωστή σαλαμοποίηση) σε οικονομικά μη βιώσιμες περιοχές, περιτριγυρισμένοι από οικισμούς, τοίχους, στρατιωτικές βάσεις, εξαρτώνται από τους Ισραηλινούς για νερό και ηλεκτρικό ρεύμα. Όλες οι προσπάθειες αντίστασης συντρίβονται βάνουσα και αποτελεσματικά, αλλά με αρκετή ακρίβεια και διακριτικότητα, ώστε αυτός ο καθημερινός πόλεμος εναντίον ενός ολόκληρου λαού να εμφανίζεται ως μια απλή επιχείρηση ασφαλείας.

Το Τουρκικό κράτος μιμείται τις ισραηλινές τεχνικές μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια:

- Η καταστροφή των σπιτιών της οικογένειας ενός ατόμου που κατηγορείται ότι είναι μέλος της αντίστασης. Έτσι, την πρώτη εβδομάδα του Δεκεμβρίου του 2019, ο Τουρκικός στρατός και οι Ισλαμιστές του FSA ισοπέδωσαν τα σπίτια τους με δυναμίτη ως μέτρο τιμωρίας κατά υποτιθέμενων οπαδών του SDF. Στο Κουρδικό χωριό Gore Maza, περίπου 30 χιλιόμετρα από το Girê Spî, ισοπέδωσαν σπίτια με χωματοουργικά μηχανήματα.
- Η κατασκευή ενός «τείχους ασφαλείας»: ξεκινώντας από το 2005, το Ισραήλ έχτισε ένα «τείχος ασφάλειας» που οριοθετεί τα Παλαιστινιακά εδάφη. Το τείχος ακολουθεί περίπου τα σύνορα του

1967 για περισσότερα από 700 χιλιόμετρα, αλλά συχνά διεισδύει στη Δυτική Όχθη για να ενσωματώσει Εβραϊκούς οικισμούς. Με βάση αυτό το μοντέλο, η Τουρκία έχτισε έναν τοίχο μήκους 564 χιλιομέτρων το 2017-2018 χρησιμοποιώντας κινητούς τσιμεντόλιθους πλάτους 2 μέτρων και ύψους 3 μέτρων, που το καθένα ζυγίζει 7 τόνους.

- Το σχέδιο δημιουργίας ζώνης ασφαλείας σε βάθος 30 χιλιομέτρων κατά μήκος των συνόρων Τουρκίας-Συρίας, το οποίο καταλαμβάνεται από εκτοπισμένους και διοικείται από δυνάμεις συμμαχικές με την Τουρκία, βασίζεται επίσης σε στρατηγική που έχει ήδη χρησιμοποιηθεί από το Ισραήλ. Το 1978-2000, το Ισραήλ δημιούργησε μια συνοριακή λωρίδα βάθους 20 χιλιομέτρων κατά μήκος των συνόρων με τον Λίβανο. Αυτό εξοπλίστηκε από το Ισραήλ. Ο Λιβανέζικος στρατός διεξήγαγε εκεί έναν βρώμικο πόλεμο (με κέντρα βασανιστηρίων και εξωδικαστικές εκτελέσεις) κατά της Λιβανέζικης και Παλαιστινιακής αντίστασης.
- Έλεγχος του πληθυσμού ελέγχοντας το νερό: Την εποχή των συμφωνιών του Όσλο, το Ισραήλ δήλωσε ότι το 80% του νερού χρησιμοποιήθηκε από αυτούς και το 20% από τους Παλαιστίνιους. Στις ζώνες Α (υπό Παλαιστινιακή κατοχή) και Β (υπό μικτό καθεστώς), οι Παλαιστινιακές πόλεις προμηθεύονται κατ' αρχήν από την ισραηλινή εταιρεία ύδρευσης. Ωστόσο, το καλοκαίρι, το νερό στο ποτάμι είναι ανεπαρκές και οι Παλαιστινιακές αρχές πρέπει να το διανείμουν. Οι Παλαιστίνιοι που ζουν στη ζώνη Γ (67% της Δυτικής Όχθης), όπου το Ισραήλ ασκεί απόλυτο στρατιωτικό και πολιτικό έλεγχο, πρέπει να ζουν με 20 λίτρα νερού ανά άτομο ανά ημέρα. Σε αυτό περιλαμβάνεται και το νερό για τις γεωργικές εργασίες.

Από την αρχή της τουρκικής επίθεσης, υπήρξε στρατηγικός στόχος της Τουρκίας να ελέγξει την παροχή νερού για τον πληθυσμό της Ροζάβα. Στις 10 Οκτωβρίου 2019, το φράγμα Bouzra, το οποίο τροφοδοτεί νερό την πόλη Dêrik, υπήρξε στόχος της Τουρκικής Πολεμικής Αεροπορίας, ενώ η παροχή νερού στην πόλη Hassaké διακόπηκε λόγω βλάβης στη μονάδα επεξεργασίας νερού Alok. Η τελευταία παρέχει νερό σε 400.000 άτομα στην περιοχή.

VI. Επίλογος

Το κίνημα αλληλεγγύης με τη Ροζάβα δεν πρέπει να παραβλέψει τη δυνατότητα μιας νέας μεγάλης κλίμακας επίθεσης εναντίον της Ροζάβα - όπως αυτή κατά του Αφρίν. Δεν γνωρίζουμε πόσο καιρό θα διαρκέσει η τρέχουσα φάση, η οποία ξεκίνησε στα τέλη του 2019. Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι ο πόλεμος χαμηλής έντασης που διεξάγεται επί του παρόντος από την Τουρκία εναντίον όλων των απελευθερωμένων περιοχών του Κουρδιστάν (Ροζάβα, Καντίλ, κλπ.) είναι μια ισχυρή, συνεχής και πολυδιάστατη επιθετικότητα. Απαιτεί μεγάλη προσπάθεια από μεριάς της αντίστασης η οποία χρειάζεται μέσα, ευφυΐα και αποφασιστικότητα. Η Διεθνιστική Αλληλεγγύη μπορεί και πρέπει να αποτελέσει αποφασιστική στήριξη αυτής της αντίστασης αρκεί να είναι ισχυρή, συνεχής και πολύμορφη.

Αύγουστος 2020